

Pyrura rudohlavý jako mazlíček a společník „Do roka a do dne ...“

Text i foto: Kristina Somerlíková

Článek byl otištěn v časopise Papoušci, číslo 2_2010 a je zveřejněn se svolením redakce.

Sešel se rok s rokem a já bych ráda navázala na článek se stejným názvem, který byl uveřejněn v Papoušcích přesně před rokem, a podělila se se čtenáři o mé další zkušenosti s krotkým pyrurou rudohlavým.

Roční soužití s Rudym bylo plné krásných chvil, vzájemného poznávání a učení. Já jsem Rudyho učila společenskému chování, poznávat ho jeho teritorium, vymezené stěnami dvoupokojového bytu a jeho další obyvatele – společné kamarády, učila jsem ho režimu domácnosti a samozřejmě také lidské řeči. Rudy mne na oplátku zase učil poznávat svoji pyruří povahu, svoje potřeby, svoje vrozené návyky a svoje nadání.

Teď, s odstupem toho roku, již s čistým svědomím můžu plně doporučit pyruru jako domácího mazlíčka, včetně jeho ubytování v panelákovém bytě. Od mého prvního povídání se Rudy absolutně sžil se svou novou rodinou, naučil dalším slovům a poznal pár nových míst.

Začnu-li vztahem pyrury k lidem, tak je to naprosto pohodový, neagresivní papoušek, který po vkročení cizí osoby do pokoje hned začne volat „Dobrý den!“ a to opakuje tak urputně, dokud nedostane odpověď. V případě, že je puštěn ven z klece, nechá se vzít na prst a zkoumá nově příchozího.

Ráno, když vstoupím do místnosti se zvířaty, hned volá „Dobrý den“, nebo „Ahoj Rudy“, a pak se začne tetelit a volá „Pojď, pojď“, což znamená, že mám nastrčit prst a on vyleze z klece ven. Když se nic neděje, a já ho nechám sedět v kleci, tak začne pokřikovat „Blběčku!“ (což je jeho nejoblíbenější slovo a naučil se ho sám – naštěstí si vybral jedno

z těch slušnějších) a střídá to se svým oblíbených „Prde, Ty Prde“ (to jsem ho naučila já). Jelikož chovám i kanáry a samci dovedou být svým zpěvem docela hluční, tak jsem občas je okřikovala „Ticho!“, protože začali zpívat zpravidla ve chvíli, kdy jsem si do pokoje přišla vypít kávu. Jednou ráno se probouzím, a slyším, jak kanáři nabírají na hlasitosti a do toho se ozvalo Rudyho „Ticho, ticho!“. Od té doby používá toto slovo vždycky, když se někde zvýší hlučnost ☺ . Další slova, která nedávno přidal do svého repertoáru, je „Zlobíš“ a „Kuk“. Vždycky, když jsem přišla do pokoje, zavolala jsem ode dveří na něj „Kuk“, no a jednoho dne vykukoval mezi mřížemi a volal „Kuk, kuk“. Posledním slovem je novinka „Dobrou noc“, kdy hrozně směšně vyslovuje slovo „noc“, zní to něco jako „nox“. Taky si sám od sebe začal říkat místo Rudy „Rudíčku“. Když šel v televizi seriál „Proč bychom se netopili“, pískali jsme si spolu ústřední melodii tohoto filmu, kterou se snaží dodnes napodobit. Když ho mám na prstě a všelijak na něj mlaskám, pozorně mě sleduje, mele naprázdno jazykem, a pak se zvuk snaží napodobit.

Pravidelný denní scénář vypadá tak, že navečer, jak se vrátím z venčení psů, vypustím Rudyho z klece, první jeho kroky směřují ke kleci papoušičků, po které běhá a volá na ně „Dobrý den, Dobrý den, Prde, Prde“. Papoušičci křičí a snaží se ho přes mříže klovnout. Když ječí moc, křičí na ně Rudy „Ticho, ticho!“ Pak přiletí za mnou, leze mi po ramenu, říká „Dobrý den“, nebo „Ahoj Rudy“, nastavím pusku a on mlaská a říká „Pusinku, pusinku Rudíčku“, pak ho podrbu po břichu a on blaženě brebentí. Až se takhle pomazlí, tak vzhledem k tomu že zároveň s ním pouštím i amazonka, odletí do jeho misky a tam si vybere, co uzná za vhodné. Když zazvoní telefon a já začnu s někým mluvit, ihned spustí slátaninu nějakého brebtání a mele po celou dobu hovoru. Když mu předložím mobil před zobák, spustí ihned „Blbečku, Ty blbečku“.

Co se týče sklonů k ničení věcí, nepamatuji se, že by Rudy někdy něco zničil. Květin si nevšímá, nábytku taky ne. Jen když si čtu a nechci se mu příliš věnovat, snaží se moji pozornost vynutit okusováním stránek časopisu. Jinak samozřejmě když najde něco na stole k snědku, tak se do toho pustí a když má žízeň, taky si nedělá nejmenší problém napít se z mého hrníčku. Tady je nutné Rudyho stejně jako jiné papouščí domácí mazlíčky hlídat, aby nekonzumoval lidské jídlo, které pro ptáčí žaludek je absolutně nevhodné.

Před letními prázdninami si Rudy olámal několik dlouhých letek na jednom křídle. Pořád chodí jednou stranou kolem mřížky klece a nakukuje ven a asi vždycky trochu zavadil a letku si zlomil. Brzo tak přestal létat a po bytě se začal pohybovat pouze pěší chůzí. Na jednu stranu to bylo docela nebezpečné, protože často se dost pletl pod nohama, ale na druhou stranu si mohl užít spousty výletů. Na začátku léta jsem jela navštívit známé a natrhat si u nich třešně. Rudyho jsem dala do přepravky a jel taky. Na zahradě jsem ho vysadila na strom, a celou dobu byl od něj klid, lezl po stromě, pokřikoval na ptáky, trhal na zem listy a cpal se třešněma.

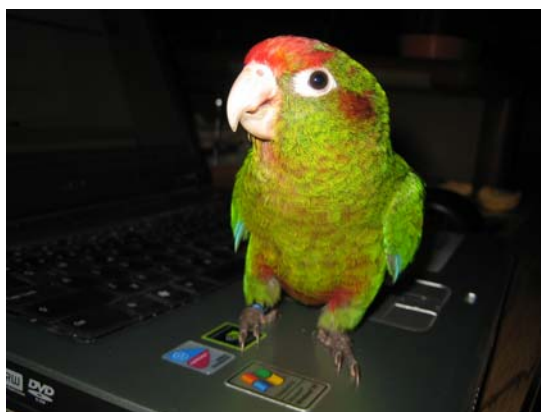
Dále s námi pravidelně jezdil celé léto na chalupu na venkově, kde jsem ho vždycky posadila na branku, odkud vše sledoval a pokřikoval do okolí. Občas slezl dolů a chodil si jen tak po dvoře. Jednou jsem vyšla ven a

Rudy nikde. Lekla jsem se, jestli jej něco nechytlo, a v tom se z klece ozvalo „Ahoj“. Rudy slezl z branky, přešel celý dvůr, vlezl do chalupy a zapochodoval do svojí klece, protože dostal hlad. Ráno, když jsem chodila venčit psy, Rudy už pokřikoval, tak jsem otevřela klec, on nastoupil na rameno a nesl se s námi. Po cestě jsme ochutnávali různé ovoce, takže domů přišel nasnídaný. Ve srovnání s bytem – kde už téměř vůbec nepoužívá svoje ptačí zvuky, většinou jenom něco brble a i v komunikaci s ostatními ptáky používá slova – na chalupě naopak pořád pokřikuje a kvoká jako slepice a kouká na oblohu, co kde lítá a je svým křikem docela protivný.

Absolvoval s námi i letní výcvikový kurs záchranářských psů, kde opět každé ráno při venčení na všechny, co jsme potkali v lese, pokřikoval „Dobrý den“! V poledním klidu se mnou obcházel chatky a s každým se nadšeně mazlil, šplhal po něm a objevoval nové věci, například vousy, které se mu moc líbily, a snažil se je odpreparovat z tváře. Taky se seznámil s chameleonem, pomalu se k němu přibližoval a říkal mu „Ahoj“ a lehce se ho dotkl zobáčkem. Ze psů vůbec neměl strach, v chatce s námi bydlel pes border kolie, který neustále seděl před jeho klecí a hypnotizoval ho pohledem. Rudy byl ze začátku načepýřený a moc se mu to nelíbilo. Po nějaké době rezignoval, a když už to pes přeháněl, říkal mu nešťastným hláskem „Blbečku, ty blbečku“. Nejraději má ale mého malého knírače Ričiho, kterému leze mezi packami, lehá si na zádičku a nechá se šťouchat jeho čumákem a zakrývat jeho knírem.

Nyní, v zimě, je Rudy už opět v novém šatu a začal lítat. Nejdříve, než na to přišel, to byly jen nesmělé přelety mezi klecí, ale hlavní trasy dále chodil pěšky. Teď už si je zase vědom svých leteckých schopností a užívá si divokých přeletů po místnostech.

Teď, když píšu tyto řádky, leze mi Rudy po klávesnici, klove prstýnky a otravuje. Odstrčila jsem ho pryč, tak začal obcházet psy a schovával se Ričimu mezi pacičky a pod vousy. Když jej lehce přišlápl nebo o něj zavadil, začal mu Rudy hned nadávat „Ty blbečku“ a cpal se k němu dál. Riči našťavaně odešel z pokoje a Rudy vylítl na klec, načepýřil hlavu a brblal, pískal jako morčata a vydával všelijaké divné zvuky. Teď už zase sedí

v cizí misce a louská slunečnici.

Chci-li slyšet celý Rudyho slovník, nechám ho večer zavřeného v kleci a Rudy vyvolává jedno slovo za druhým. Teď máme rozpracované slovní spojení „Rudy je borec“ a „Ahoj, jak se máš?“.

Závěrem chci říci, že pyrura je velmi inteligentní, oddaný a věrný společník a dnes si již nedovedu svoji zvířecí domácnost bez společnosti Rudyho představit. Už teď se těším na jeho další „ptákoviny“.

Kontakt na autora:

Tel: 603384806

e-mail: kristina.somerlikova@seznam

web: <http://giny.websnadno.cz>